

veed en 40—50 Kr. for flere Arbejders Vedtommende. Den samlede Sum er ca. 800 Kr. Det er jo et stort Tab for enhver at miste en saadan Sum, men navnlig for fattige Arbejdere, som kun have deres Arbejdsløn at leve af. Man kunde derfor maaske træffe nogle Forholdsregler, hvorved Arbejderne sikredes mod at miste deres Fortjeneste. — Der er dernæst et Spørgsmaal, som jeg ogsaa tillod mig at fremhæve ved første Behandling, nemlig Indforskrivningen af fremmede Arbejdere. Dette er heller ikke omtalt i Forslaget, og jeg tror heller ikke, det er nødvendigt at indføre nogen Bestemmelse derom, naar man blot vil vedtage andre Bestemmelser, som sikre Arbejderne; thi Grunden til, at man indforskriver fremmede Arbejdere, er jo hovedsagelig den, at man vil trykke Lønnen ned og saa Arbejdet udført saa billigt, at de indenlandske Arbejdere ikke kunne staa sig ved at udføre Arbejdet. Efter min Formening burde Staten være saaledes stillet, at den kan sikre sig de bedste Arbejdskræfter; men saaledes som Forholdet faktisk er, faar Staten ikke de bedste Arbejdskræfter til sin Raadighed, thi de søge andet Steds hen, hvor de kunne faa bedre Løn, og saa maa Staten nøjes med de fra Ulandet indforskrivne Arbejdere. Af hvilken Kvalitet disse ere, kan man jo ikke vide, det kan gerne være gode Arbejdere, men det kan ogsaa være Arbejdere, som ere mindre heldige. Staten burde i alt Fald ved sine Betingelser gøre det saaledes, at de bedste af de Arbejdere, som opholde sig her i Landet, kunde være tjent med at søge til Statens Tjeneste.

Den ærede Ordfører for Udvalgets Flertal udtalte sig imod disse Vædringsforslag ikke i Realiteten, idet han ikke kom ind paa selve de Spørgsmaal, der foreligge, men, for saa vidt jeg forstod ham, af den Grund, at han ikke vilde indføre nye Spørgsmaal paa denne Lov. Jeg skal dertil bemærke, at Spørgsmaalet er i og for sig ikke nyt; det er kun nyt, at de her bestaaende Forhold blive forbedrede ved en Lov; ud over dette er der ikke noget nyt i Forslaget. Jeg skal endvidere sige, at de Arbejdere, der her er Tale om, nemlig de, som arbejde ved Statsarbejder, lide i Djeblippet overordentlig haardt under dette Forhold, at Entreprenørerne trykke deres Løn ned i en meget høj Grad. Jeg tror derfor, at dette Spørgsmaal bør søges løst saa hurtigt, som det paa nogen Maade er muligt, og det er derfor, vi have tilladt os at stille dette Vædringsforslag, idet vi mene, at der her er et Omraade, hvor Staten saa hurtigt som muligt bør søge at

forbedre Forholdet. Den ærede Ordfører for Flertallet var ikke saa bange for at indføre det, som jeg vil tillade mig at kalde nye Princip med Hensyn til Statslaan i Loven, men jeg vil sige, at er man ikke bange for at indføre dette Statsprincip paa denne Jærnbanelov, saa skal man i langt ringere Grad frygte for at indføre de Paragraffer, som her er Tale om, for de ere virkelig paatrængende nødvendige. Derimod kan jeg ikke indse, at det er paatrængende nødvendigt at indføre denne Statslaansparagraf, naar Staten har Penge nok til at kunne udføre Jærnbaneanlæget.

Formanden: Den næstsidste Taler, det ærede 5te Medlem for 7de Kredts (Madsen) gjorde jo — jeg tror ogsaa, at han selv vil erkende det — en temmelig vidt omfattende Ekskursion under sine Udtalelser imod Lovforslagets § 7, til almindelige finansielle Gøbetter i Statshusholdningen gennem en længere Arrække. Den Taler, der nu satte sig, foretog i sit Forsvar for sine Vædringsforslag ligesledes en temmelig betydelig Ekskursion, ikke blot til Arbejdsforholdene i Almindelighed, men ogsaa til Administrationens forskellige Virksomhedsomraader. Den formelle Berettigelse hertil have de bægge, og derfor har jeg heller ikke grebet ind og forhindret Udtalelserne; der er fornøden Forbindelse tilstede mellem de Emner, der ligge for til Forhandling, og de Foredrag, der ere holdte. Men et er dog at have en Ret, og et andet at bruge den med fuld Skønsomhed. Skønsomhed ved en saadan Rets Udøvelse, som her er Tale om, maa vise sig i, at man tænker paa, at der ogsaa er andre Medlemmer, der gerne ville udtale sig, overvejer, om Foredragene virkelig ere stikede til at fremme det Maal, hvortil der stræbes, og at Forhandlingen helst skal bringes til Ende i passende Tid. Det er et Hensyn, jeg mener, enhver bør tage og vist ogsaa gerne vil tage, naar han gøres opmærksom derpaa. Men jeg begynder at blive bange for, at Forhandlingerne ville lide under, at der ikke tilstrækkelig toges et saadant Hensyn, at vi ikke naa til Ende i Dag endog blot med denne Sag, hvad jeg af forskellige Grunde vilde sætte Pris paa. Jeg tillader mig derfor at rette en Hensstilling til ærede Medlemmer om, at de saa meget som muligt ville holde til Raade med Tiden. Det er kun en Hensstilling, jeg gjør, det ligger ikke i dette Tilfælde i Formandens Betsjelse at sige: Saaledes skal det være, og jeg har derfor heller ikke villet gribe ind i de foregaaende Taleres Foredrag. Jeg henstiller